

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. XII. Quantum bonum sit subditum esse alteri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

peccamus. Quin in gremio & amplexu brachiorum suorum dum nos sustentat & mulcet, offendimus, nec proinde abiicit nos è suis vlnis & annihilat, sed solem oriri facit super bonos & malos. Quis inimico insidianti sibi, & offendenti, interim teneret lychnum accensum, cuius luce vteretur ad iniuriam eius, & non extingueret statim? O magna patientia & humilitas Diuinitatis! quæ & contemptoribus suis seruit vt famulus; & dum contemnimus, præparat nobis alimenta, & delicatos fructus terræ coquit & condit, vt suauiter & abundanter nos alat.

CAPVT XII.

Quantum bonum sit subditum esse alteri.

O Sapiencia inscrutabilis! quas gratias tibi referam, quòd communiceris mihi ignorantissimo per sanctum & humile obsequium, quod est summa hominum prudentia & scientia. Diuinæ sapientiæ est, in nullis posse errare: obediens etiam in nullis errat, si pareat humiliter iubenti Superiori. O quàm magna & discreta prudentia, simplicium est obedientia, nihil discernens. Quantum beneficium, inter caligines quas offundunt passionés, & errores quos efficiunt cupiditates, & ignorantias in quas ho-

196 -- IO. EVSEBII NIEREMBERGII
minum deprauata conuersatio & mundi le-
ges ac mores impellunt, erit sapere & guber-
nari prudentissimè absque vllò errore, perin-
de ac si sapientiam & diuinam prudentiam
haberemus? Hoc facit inuentum sanctæ
obedientiæ, quæ vicaria est Sapientiæ diui-
næ, & vtilissimum compendium prudentiæ.
Quid sapientius, quàm non posse errare, quæ-
cumque fiant? Virtutes alias debet præcede-
re prudentia, quæ difficillimè ab hominibus
habetur: sed facillima prudentia est sincera
obedientia. Hanc antecessionem habet infe-
rior supra Superiorem, quòd non possit in
suo munere errare. Superior iubendo errare
potest & delinquere, sed inferior obediendo
nequit errare. Benè potest imprudenter iube-
re Superior, sed subditus nequit imprudenter
facere cùm obedit, nisi cùm manifestum
peccatum iubetur. quòd iam non esset præ-
ceptum, sed tentatio. Potest deficere Præla-
tus præcipiendo; sed non obediens, quia ne-
quit non facere voluntatem Dei, parendo.
Est vndique curata & munita obedienti se-
curitas voluntatis diuinæ: etsi dum præcipi-
tur, fiat contra voluntatem Dei nolentis ita
præcipi; qui paret tamen, iuxta voluntatem
Dei operabitur, & interdum cum maiori me-
rito. Malus Superior potest esse, & malè po-
test iubere: at quia benè obedire semper pos-
sumus,

sumus, dum non præcipiantur mala, amandus est omnis Superior, & insuper tolerandus malus: vbi duplex est meritum, charitatis & patientiæ. Aliquando poterit subditus putare meliora aut vtiliora animæ suæ, quàm quod Prælatus iubet; non tamen propterea debet relinquere iussa: nam nihil prouidebit vtilius, quàm cum charitate relinquere & abnegare voluntatem propriam & iudicium.

Obedire tutissimum est: ideò clausis mentis oculis & celeriter debemus id facere, supplendo & addendo voluntate & affectu erga iussa, quod intellectus noster considerare haud tenetur. Tam gratum & locuples bonum est obedientiæ, vt ratiocinatione non egeat ad obtemperandum. Obedientia est patentissima inspiratio Dei, & tutissima reuelatio, in quâ nequit dubitari an sit à Deo. Si Angelum videres ad te venire, & nuntiaret Dei voluntatem esse vt aliquid faceres; nequaquã torperes dum exequeris illud, licet molestissimum opus esset: celerius debes exequi quod Superior præcipit; quia securius & certius est esse Dei voluntatem, vt facias quod tibi præcipit homo, quàm quod Angelus videretur mandare. Ideò post mandatum hominis non debes considerare plura, nec morari, sed exequi: at post locutionem Angeli deberes considerare, quis tecum fuisset

collocutus, an dæmon, an Dei spiritus? an bonum, vel melius esset, quod præcepisset? Magnus fauor fieret, si ad singula opera moneretur quis ab aliquo Seraphim descendente à latere Dei mittentis illum, vt diceret in nomine suo, Hoc vel illud facito: nō minùs vtile est obedire in Deo homini Superiori, qui est oraculum domesticum & securum, quasi doceris à Spiritu sancto. Duæ sunt præcipuæ causæ peccatorum, inconsideratio mentis, & deprauatio voluntatis: vtramque tollit obedientia; nam sequitur iudicium alienum, quo considerationis propriæ & prudentiæ bonum supplet & excedit; & ne prauè velit, sequitur voluntatem Dei placens illi semper.

O quantum solatium est amatori tuo, IESV, non solum operari vt placeat tibi, sed quia tibi placet! Hoc est priuilegium obedientiæ, vt aliquâ mercede non frustretur; quam non solum ex opere sperat, sed in opere habet, & finem suum in principio obtinet, nempe beneplacitum Dei: quod non in futurum pender, cum anticipetur obediendo. O desideratissimum obedientiæ opus! quomodo aliqui queri possunt aut excusari ab illâ, quod si humiliter & promptè obediunt, præcipiantur plura; quod soleant Superiores plus iubere eos, qui sunt obedientiores? Stultissima est hæc querimonia, cum queramur
de

de iis quæ debemus optare. Favor Regum putatur, quòd alicui committantur aliqua; & maior favor quòd plura mandantur: cur si Deus nobis similiter faueat, licebit queri? Domini plerumque iis seruis præcipiunt, quòs magis familiares & charos habent, & putant fideliores: cur querimur quòd Deus nos vt fidos habeat? O Deus cordis mei, si Filio tuo hoc modo fauisti in hoc mundo, qui factus fuit obediens vsque ad mortem crucis; an fortasse audebo præsumere mihi maius genus gratiæ? O Iesu, qui in omnibus factus es obediens, da mihi vt nullam obedientiam recusem. Omnia fecisti obediendo, à natiuitate vsque ad mortem; Cæsari & Pilato subiectus non minùs quàm ad moriendum. Fuit quoque hora in quâ subiectus voluisti esse potestati tenebrarum, nolens resistere dæmonibus, sed summâ obedientiâ infernali furori cessisti, in carnificibus & inuidiâ Iudæorum: & quia incarnari non potuisti obediendo, nondum enim erat humana tua natura, suppleuit hanc obedientiam mater tua concipiens te, cum magnâ illa obedientiâ & mentis summissione.

O desideratissimum obedientiæ opus! cum certissimum sit, esse gratum Deo, & optimum. Adam cum non obediuit, sciuit bonum & malum: obedientia innocentissima

est; non tantum nescit bonum & malum, sed ignorat bonum & melius: nam cuncta obedientiae opera optima sunt; quorum comparatione, alia ceterarum moralium virtutum non habent comparationem in hoc quod nulla sint antehabenda iussis: nam qui reliqua fecerit, sed contra obedientiam, mala facit: at si omittat propter obedientiam, cunctarum virtutum meritum habet. Nescit obediens, Melius est facere hoc quam illud; sed optimum est facere quod praecipitur. Qui habet obedientiam, habet in compendio alias virtutes: qui obediens est, & castus erit, & pauper. Adam postquam non obediuit, statim sensit stimulos carnis, & quaesivit vestitum; dum fuit obediens, castissimus & virgo mansit, & suam nuditate contentus pauperrimus. O desideratissima obedientia studioso virtutum & amatori Dei!

Consolare o anima, cupida & desiderans videre faciem eius, in quem desiderant Angeli prospicere: consolare interim, & reuerere Superiorem quemcumque, ut euidentem Christum, & Deum visibilem: non in se solum, sed in Praelato etiam colitur Deus. Crede, diuinam Bonitatem tibi prouidisse & decreuisse hunc Praelatum in aeterno suo amore & sapientia, ut per illum, & non per alium suam gratiam tibi largiretur & praedestineret.

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. II. 201
ret. Auctoritas Dei est in illo, ne scruteris cur
hoc præcipiat? Deo est pro ratione voluntas:
ita ab eo qui vicem Dei agit, nullam aliam
rationem requiras. Cur exposcis rationem, ut
te tradas Deo? Dic mihi, quæ ratio fuit, cur
Deus non alium hominem, fortasse futu-
rum meliorem, sed te creauit, & te dedit ti-
bi? Si non assignabis, cur quæris rationem, ut
te reddas Deo per omnem resignationem
voluntatis? Magna gloria & iucunditas cæle-
stium spirituum est celebrare Deum; sed ma-
ius est esse proprium Dei, quàm si laudares
illum ore.

CAPVT XIII.

*Defectus leues & quotidiani quantum
damnum efficiant.*

CUr contemnis in animâ, quod deside-
rant homines in corpore? cuius non so-
lùm vitam curant, sed & formam & valetu-
dinem. Intolerabile malum esset, semper æ-
grotare; & horribile, artus brutorum inter
humanos habere. Non solùm peccata magna
extimescas, sed ipsas concupiscentias & cogi-
tationes culpabiles, & imperfectiones hor-
reas. Quanta deformitas esset, si os serpen-
tinum in facie tuâ haberes? Maior est, ver-
bum quo vel leuiter detrahas, aut offendas

N 5 ali-